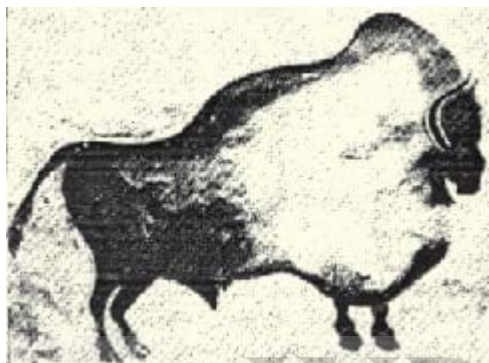

ÎNCEPUTURI

Terra, planetă vie, niciodată liniștită, veșnic în spasmele prefacerilor, a trecut prin multiple faze de "reasezări" până să-l primească pe Om. Acesta, în continuare martor la frământările ei, își amintește cu groază amenințările cu care l-a înconjurat planeta lui mamă.

Amintiri de neșters au lăsat cele două mari civilizații: Mu-Lemuria-Pacifida, dezvoltată pe un continent mare din Oceanul Pacific și, ulterior, civilizația Atlantidei, dezvoltată pe un continent format din câteva insule din Oceanul Atlantic. Coastele Oceanului Pacific sunt astăzi martore ale lanțului de vulcani care, odată, au prefăcut continentul din Pacific în mii de insule.

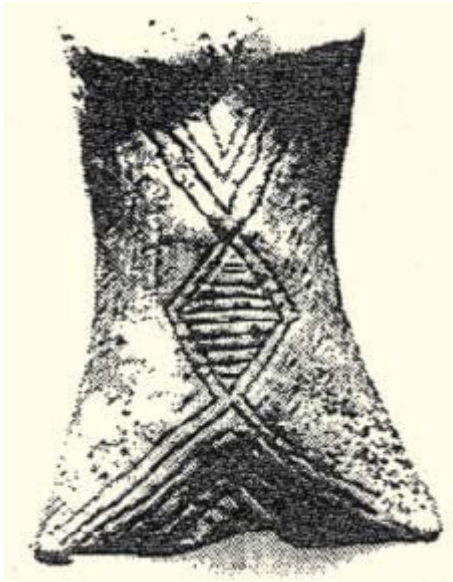

Deriva continentelor, ciocnirea plăcilor tectonice, vulcanismul continuă să acționeze în Atlantic, îndepărtând Africa și Europa de cele două Americi. În plus, pe mijlocul Oceanului Atlantic s-a format marele rift vulcanic, care brăzdează de la nord la sud fundul oceanului. Acest rift produce erupții vulcanice (la perioade mari), lava submarină exultată împingând în direcții contrarii și îndepărtând continentul African și cel European de dublul continent American.

Aceste fenomene vulcanice, ca și deriva continentelor (după teoria lui Alfred Wegener) au determinat, treptat, prăbușirea continentului Atlantidei, fragmentat probabil în trei insule, înghițite de ocean în perioade diferite.

Legenda Atlantidei, dezvăluită de Platon, din informațiile lui Solon, care a fost inițiat în Egipt și a beneficiat de mărturisirile marelui preot din Sais - Egipt, era consemnată pe pietrele templului. Legenda Atlantidei a suscitat multe controverse și a prilejuit tot atât de multe studii și cercetări științifice, stimulate de uluitoarele consecințe venite în civilizația incipientă a Europei, aflată la mii de ani distanță ca dezvoltare, care moștenea și abia descifra noianul de cunoștințe de spiritualitate, artă, tehnică etc.

Toate acestea constituindu-se în mitologie și legendă, urma ca timpul să descifreze și să accepte ca verosimile fenomene și evidențe deduse din tezaurul de moștenire.

Europa, care, probabil, fusese relativ colonizată de atlânți, era cea mai pregătită, prin rasa ei albă, să preia, să cerceteze și să dezvolte treptat ecouri de civilizație care atinseseră coastele Spaniei, ale Franței, dar și mai timid, din cauza climei, resturile de continent european, fărâmițate în insule ca Islanda, Insulele Britanice, coastele Scandinave. În Europa, cel mai timpuriu a evoluat un început de civilizație în Spațiul Carpatic (danubian-pontic), care a salvat populațiile nordice și occidentale care au reușit să se refugieze din fața întinderii glaciațiunilor; se poate vorbi mai documentat de ultima Glaciațiune Würm, care a încheiat, până acum, numărul celor cinci glaciații despre care vorbește știința: Donau, Günz, Mindel, Riss, Würm.

Spațiul Carpatic a fost cel care a salvat refugiații Europei, asigurând supraviețuirea, Glaciația Würm extinzându-se până în apropierea Vienei actuale. Spațiul Carpatic prezenta peșteri pentru adăpost și ghețari numai peste altitudinea de 2000 m. Acesta era înzestrat cu păduri bogate în vânat, ape abundând în pești, sare la suprafață. Cea mai veche populație a Europei o constituiau pelasgii, locuitorii autohtoni ai Spațiului carpato-danubiano-pontic, populație care a cucerit întreaga Europă, înmulțindu-se datorită condițiilor avute, roind în toate direcțiile, în neolitic punând bazele viitoarelor civilizații, ca și popoarelor europene.

Acești pelasgi au populat lumea Mediteranei, Asiei Mici, Orientului Mijlociu, fertilizând continentul Asiatic, începând cu India.

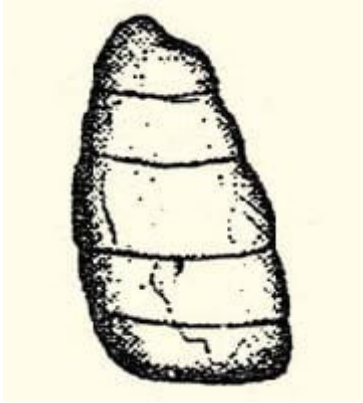
Cercetări recente i-au găsit ca "dacoți" în America de Nord, carieni, cretani, fenicieni (canaaneeni, cartaginezi, troieni), ca și în America Centrală și în America de Sud, lăsând urme vizibile și clare, prin inscripții, simboluri, monumente - printre care numeroși dolmeni -, construcții cu etaje etc.

Tradițiile egiptene, chaldeene, canaaneene au păstrat ca istorie mitologică și legendară numele (traduse în diverse limbi) eroilor civilizatori, probabil supraviețuitori atlânți, care au constituit cel mai vechi pantheon - în Spațiul Carpatic - al Europei, reprezentat prin Uran-Montu-Amon (în Egipt), Saturn Dokius Filius Caeli - Zalmoxis; Hermes, Apollon, Prometeu, tatăl lui Deucalion (Noe-Utnapiștim, la sumerieni).

Dintre aceștia, au fost martori ai efectelor dezghețului, care a ridicat nivelul mărilor - se spune, cu 100 m - ceea ce a constituit așa-numitul potop, cu efecte cvasi-mondiale.

În Europa, Deucalion (Noe) a avut ca urmași pe Yaphet, Ham și Sem, deci frați și întemeietori de popoare organizate, răspândiți în Europa, Asia Mică, Orientul Mijlociu.

Yaphet a fost strămoșul popoarelor europene, pelasgii europeni: daco-geto (goto) - germanice, scito-sarmați, scyto agathyrsii, Ingevonii nordici și Hermundurii, cimbrii, Caucii, Suevii, Cherusii, Alanii, Chatti, Calabrii, Siculii, Apulii, Gelonii, Latinii priscii (strămoșii latinilor romani). Urmașii lui Ham au rămas parțial la nordul Dunării, s-au așezat în Nordul Europei (arimii albi), dar și în preajma Munților Urali și a Mării Caspice. Poporul "Ilak" (Elac) locuia lângă "Tara Pascalic" (Bașchiria).

Urmașii lui Sem au populat Armenia, Syria, întreaga Mesopotamie (Asiria, Canaan, Chaldeea, Fenicia) – canaaneni, Amoniți, Moabiți, Edomiți, Akkadieni, filistenii, aramei, cu toții semiți, în afară de evrei și arabi, care proveneau din Deșertul Arabiei și nu le erau înrudiți (eroare care s-a perpetuat până astăzi în lucrări de specialitate). Toate aceste popoare descendente din cei trei fii ai lui Deucalion (Noe, a cărui amintire s-a păstrat în poemul sumerian “Ghilgameș”, sub numele de strămoșul Utnapiștim), și anume: Yaphet, Ham și Sem, au avut la bază civilizația pelasgă europeană, moștenitoare a civilizației atlantidice, care a supraviețuit prin ecouri mitico-religioase și de cultură (simboluri, tezaurizatoare de multiple cunoștințe în memoria supraviețuitorilor refugiați din cataclism și de glaciațiune, păstrate prin tradiție, mai apoi prin folclor poetic, plastic sau legendar). S-au impus ca civilizatori și deveniți regipreoți, deținători ai ecurilor atlantidice, Saturn, fiul lui Uran (acesta la rândul său fiul lui Pheroneus), Saturn instituind un cult religios (considerat necesar unei orânduiri sociale), un corp de preoți și reguli de cult, la început cu un pantheon politeist format din eroi civilizatori, considerați zei, precum Cybele (Rhea), soția și sora lui Saturn, Hermes, Apollon, mai târziu Marte etc., primul Zalmoxis fiind Saturn, Dokius Filius Caeli, numele lui Zalmoxis fiind preluat ulterior de marii preoți.

Remarcăm în multiplul nume pe care îl purta marele civilizator Saturn pe cel de DOKIUS, realizând cât de veche era denumirea Daciei, chiar dacă ea nu exista pe atunci.

Ultimul mare preot, tot cu numele de Zalmoxis, a instituit monoteismul care urma să fie moștenit de ulterioarele religii reformatoare, până la creștinism.

DR. MICHAELA AL. ORESCU